

have sluttet med at sige: Det er en Ting, der ikke staar under Debat, det er afgjort. Det er klart, at om man end tidligere har tvistet, som man har, om Betydningen af Afslutningen er denne, at det skal være en virkelig Afslutning, der skal ske „nu“, eller om Betydningen deraf er denne, at den skal være et Dyrab til at tage fat for Udvor og gjøre det sidste grove Arbejde, saa er nu denne Tvist afgjort, efter at Folkethinget har taget bestemt Stade i det Punkt, og da siger jeg — og derom ere vist Alle enige med mig — at i alle disse Valgspørgsmaal kommer det mere an paa at have en fast bestemt Regel at gaa efter, end at denne Regel just er den hensigtsmæssigste. Naar vi altsaa have en saadan Regel, maa vi blive staaende ved den, og jeg anser det for afgjort, at Kvarteret er altid en Valgseil. Men jeg lægger endnu mere Vægt paa Indvendingen med Hensyn til Kaaringsstedet. At § 40 maa forstaaes saaledes, at Kaaringsstedet er det Principale, anser jeg for hævet over enhver Tvivl, og det støtter jeg ikke paa Ordet „eller“, men paa hele den Maade, hvorpaa Paragrafen er bleven affattet. Thi ganske vist er det saa, at „eller“ i vort Sprog kan forbinde to aldeles ligestillede Ord, men der er ogsaa mangfoldige Tilfælde, hvor Forbindelsen med „eller“ er saaledes, at Ordet skiller mellem det Principale og det Subsidiære. Der er saaledes ingen Tvivl om, at naar der i et Testamente staar, at det og det skal gaa i Arv til en Mand „eller hans Descendenter“, saa har Sifteretten ikke Lov til, at dele Arven ud iflæng, men Meningen er dermed, at Arven skal tilfalde Manden eller, naar han er død, hans Descendenter. Det Forbehold, der ligger i Ordet „eller“, kan altsaa være forskjelligt, Forskjellen beror paa Sammenhængen, og naar der nu i § 40 staar, at det skriftlige Valg skal foregaa paa Kaaringsstedet eller i Nærheden deraf, saa er det ikke tilfældigt, at Kaaringsstedet er valgt, saa have ærede Medlemmer ikke Lov til at forstaa det, som om den skal foregaa paa et eller andet bekvemt Sted, f. Ex. paa Kaaringsstedet. Der er lagt særlig Vægt paa Kaaringsstedet, fordi der ogsaa der er rigtigt at have Noget at rette sig efter, Noget at gaa ud fra, og det bestyrkes yderligere derved, at ogsaa det andet Alternativt refererer sig til Kaaringsstedet, idet der jo staar: „eller i Nærheden deraf“. Altsaa man skal tage Kaaringsstedet og holde sig dertil, og dersom man maa afvige deraf, maa man holde sig i Nærheden deraf. Altsaa, af denne Sætningsforbindelse er det klart, at der i Virkeligheden i Loven er givet et bestemt Holdpunkt: Kaaringsstedet eller Nærheden deraf, som man ikke uden Grund skal forlade. Og nu stiller det sig jo saaledes i Aarhus, at der saalangt fra er nogen Grund til, at forlade Rådhuset, at tværtimod alle mulige Grunde tale for at blive der. I den Henseende har det været mig i høj Grad interessant at høre navnlig de Grunde, som

ærede Medlemmer have anført for at forlade Rådhuset, at, naar Kaaringen var forbi, skulde man have alle de mange Menneſter ud igjen af Valglokalet for at faae Stemmebordene opstillede. Dersom det ærede Medlem havde været ved Valg udenfor Kjøbenhavn, hvor det gaar lidt mere livligt til, vilde han vide, at det har slet ingen Banſtelighed at faae Valglokalerne rømmede efter Kaaringen, for da ere Alle saa begjærlige efter at komme hen og spise Frokost. Dersom det ærede Medlem skulde holde dem paa Kaaringsstedet, vilde han have langt større Banſtelighed. Det ærede Medlem her bagede (N. P. Jensen) siger, at Rådhuſe ere vanſtelige Steder at holde Valg i, fordi der i Reglen kun er een Indgang, men det er jo ikke noget særdeles ſlaaende Argument overfor et Rådhuſ, hvor der er to Indgange. Saa siger det ærede Medlem, at Rådhuſe ſkal man ſky, fordi der kommer en hel Del Iſke-Vælgere veien; der hænder det, at Iſke-Vælgere ſtimle ſammen og overfylde Pladsen, men hænder det da ikke i Skolelokalerne? Kunne Iſke-Vælgere ikke indfinde ſig der? Saa siger det ærede Medlem, at det har i Virkeligheden ikke nogen Betydning, at By og Land ere ſkilt ved en Kaſernegaard. (N. P. Jensen: Det er ikke nogen Kaſerne!) Ja, ja, en Gaard er det da, og det ligger der da ingen Vægt paa. Det ærede Medlem siger alſaa, at der er ingen Forſkjel paa, om By og Land ere ſkilt ved en Skolegaard eller, ſom han ſagde, ved et tomt Num, der er udfyldt af Iſke-Vælgere. Det vil alſaa ſige, at der ingen Forſkjel ſkulde være paa, om By og Land valgte hver i ſit Lokale eller ſamlede. Det tror jeg dog, der er ſtor Forſkjel paa. I Virkeligheden føler jeg mig, efter de Oplyſlyſninger, der foreligger for Udvalget, overbevist om, at dette Rådhuſ er det fortræffeligſte Num, man kan ønske at foretage ſkriftligt Valg i, og at de allerſteſte Valgfredſe her i Landet vilde være grumme glade ved at have et ſaa fortræffeligt Num, der ikke blot i Henseende til Størrelſe er ſaa udmærket, at det kan rumme hele Vælgerebefolkningen i Aarhus, men endog har ſaa ſtore Dimensioner, hvis jeg maa paaberaabe mig min ærede Nabo tilvenſtre (Vuſt), at man, om man end ikke kan pløje og ſaa derinde, dog kan harve og tromle i det. Det ærede Medlem har ſelv været med til at foretage diſſe Volter. Alſaa, det maa være et særdeles rummeligt Lokale, og naar det nu tilmed er indrettet i den Grad hensigtsmæssigt, at der er en Indgang i hver Ende af Vuſet, hvor man alſaa paa den behageligſte Maade kan strømme ind i den ene Ende af Vuſet og ud igjen ad den anden Side — hvilket er en af de allermeſt værdifulde Anordninger i ethvert Valglokale — vil det ſkjønnes, at der ikke har været nogenſomhelſt ſaktiſt Grund, nogetſomhelſt Hensyn til Vælgere, der har foranlediget Flytningen. Naar nu dertil kommer, at Rådhuſlokalet er det i den Kredſ i mange Aar praktiſt